

Ayrancı'da Bir Apartman

Harun Kaban

Liman
Kitapları

Ayrancı'da Bir Apartman

Harun Kaban

ISBN: 978-975-251-033-3

Liman Kitapları® | 32

1. Baskı: Mayıs 2024

© 2024, Liman Kitapları®

Bu kitaptaki genel imlaya muhalif kullanımlar, yazarın şahsi tercihidir.

Tüm hakları saklıdır. Tamamı veya herhangi bir parçası, hiçbir şekilde fotokopiyle veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Yayınevimiz bunu yapanlar ve buna teşebbüs edenler hakkında kanunî takibat yaptırma hakkına sahiptir.

Editör: Hilâl Ay

Son Okuma: Nilüfer Yılmaz

Kapak Tasarımı: Selcan Yılmaz

İç Tasarım: Liberte Yayınevi

Baskı: Reprobir Matbaa

Adres: 1514. Sokak, No: 23, 06378, İvedik OSB, Yenimahalle, Ankara

Telefon: (312) 395 20 29 | Sertifika No: 47381

LIBERTE
yayınevi

Adres: GMK Bulvarı No: 108/16, 06570 Maltepe, Ankara

Telefon: (312) 230 87 03 | Faks: (312) 230 80 03

E-mail: info@liberte.com.tr | Web: www.liberte.com.tr | Sertifika No: 52155

Liman Kitapları® Liberte Yayın Grubu'nun tescilli bir markasıdır.

Harun Kaban

[f](#) [c](#) [t](#) [v](#) @harunkaban

1981 Sivas Kangal doğumlu.

İlk ve ortaokulu Kangal'da, liseyi Sivas Lisesi'nde devlet parasız yatılı olarak okudu. Gazi Üniversitesi, İİBF Kamu Yönetimi ve Siyaset Bilimi Bölümü'nden mezun oldu.

2008-2016 yılları arasında *Liberal Düşünce Dergisi* Yazı İşleri Müdürü ve *hurufkirler.com* sitesinin yazı işleri sorumlusu olarak çalıştı.

2012 yılında Ali Fuat Başgil'in öncülerinden olduğu *Hür Fikirleri Yayma Cemiyeti* üzerine bir belgeselde proje koordinatörlüğü ve metin yazarlığı yaptı. 2016 yılında *15 Temmuz, Kahramankazan* belgeselinin yönetmenliğini ve metin yazarlığını yaptı.

Gerçek Hayat Dergisi ve *Yeni Yüzyıl Gazetesinde* kültür sanat köşesi yazdı, çeşitli gazete ve dergilerde yazıları yayınlandı.

2014 yılında *Kurusirt'in Ardı*, 2018 yılında *Evden Uzakta* kitabı yayınlandı.

2019 yılında Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nda sosyal medya danışmanı olarak çalışmaya başlayan Kaban, bakanlıklar ayrıldıktan sonra Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na geçti. Hâlen aynı bakanlıkta Metin Yazarı olarak çalışmaya devam ediyor.

İÇİNDEKİLER

Ayranıcı

Ayranıcı'da Bir Apartman	15
İki Sokak Arası Yirmi Yıl	21

Küçükesat

Önemsiz Bir Yanlış Anlama	31
---------------------------------	----

Emek

Uzun Vâdeli Planların Adıydı Turşu Kurmak	41
---	----

Bahçelievler

Müfettiş Vahit Bey ve 22 Yıllık Zenith	49
--	----

Söğütözü

Başımдан Sevda Geçti Psikolog Hanım	59
---	----

Ulus

Lokantada Bir Öğle Vakti	67
Vedalara Vakit Ayırmak Gerekir	75

Cebeci

Cebeci'de Bir Akademisyen	83
---------------------------------	----

Gölbaşı

Robdöşambr Giyen Karizmatik Adam	91
--	----

Uzun Vâdeli Planların Adıydı Turşu Kurmak

“DÜNYANIN TADI TUZ İMİŞ.” KAVANOZLARA TUZ EKLERKEN bir duaya başlar gibi bunu söyler, öyle devam ederdi Nezihe teyze. Eşi erken vefat etmiş. Bakanlıkta memurmuş. Devlet dairelerine “daire” denilen yıllarda, her sabah sefer tasını verip yolcu edermiş eşini. Emekli ikramiyesi ile bir ev almışlar, Emek'teki yeşil bloklardan; bir de sürpriz yapmış eşi, çok istediği o saati almış Nezihe teyzeye.

Eşi çok sigara içermiş zamane memurları gibi, emekliliğinden sonra çok geçmeden akciğer kanserinden vefat etmiş. Nezihe teyze eşinden yadigâr evini de saatini de çok sevmiş.

Yayınevinde çalışmaya başladığımda yürüme mesafesinde bir ev arayışına girmiştım. Biraz da tesadüfen Yeşiltepe Blokları'ndan bir daire kiraladım. Komşuluğumuz o sıralarda

başladı. Bir cephesi dışa bakan karşılıklı bloklardan oluşan yapılar, iç tarafı dışarıdan soyutlanmış bir avlu şeklindedir. Apartmanların girişi bu avlu benzeri kısımdandır, dış cepheye sadece balkonları ile bağ kurar. Blokların iç tarafı dış dünyadan soyutlanmıştır, orasının ayrı bir zamanı, ayrı bir hayatı vardır.

Nezihe teyzelerin oturma odasındaki yeşil koltuk takımı bir üçlü, bir ikili, iki tane de tekli koltuktan oluşuyordu. Taksitle almışlar onu da. Sırt kısmı süngerli iki pare yaslanma minderi olan, öne doğru açılan dolap olan kanepeler oturma odasına terfi etmiş. Her tik takta bir yem yiyip bir kafasını kaldıran tavuklu saat de koltukla birlikte oturma odasına taşınmış.

Mutfak balkonunu içeriye katıp kapıyı kaldırdıktan sonra balkonu da camekân yaptırıp, mutfak masasını balkona almışlar. Küçük ekranlı televizyon Nezihe teyzenin can yoldaşı olmuştu, sabah ve öğlen kuşaklarında yayınlanan programları bu televizyondan takip ederdi, önünde akşam yemeği için kırılacak fasulyeler, soyulacak patatesler bu esnada hep masada olurdu.

Ağustos eylüle meylettiğinde, pazar arabasını alıp semt pazarının yolunu tutar, eylül boyunca kurulacak turşuluk malzeme ile dönerdi. Kavanozlar yıkanır, kurumaya bırakılırdı. Televizyondaki öğlen kuşakları eylül boyunca turşuluk malzemelerin hazırlanmasına eşlik ederdi. Kavanoz kapaklarını besmele ile kapatır ters çevirirdi. Zamanı geldiğinde de besmele ile tekrar açardı. İki besmele arası bazen bir yılı aşardı, uzun vâdeli planların adıydı turşu kurmak.

Nezihe teyze aslen İzmirliydi. Çamaşır suyuna klorak, çekirdeğe çiğdem diyen has İzmirlilerden. Eşi hayattayken her yıl

yazın İzmir'e gider, yaz bitmeden, turşu mevsimi kapıya dayandığında Ankara'ya gelirlermiş.

Eşinin ilk atandığı yer İzmir'miş, o sıra tanışmışlar. Nezihe teyze liseyi bitirdiğinde üst komşuları olan genç memurla artık bu işin adını koymaya karar vermişler. Bekar oğlunun yanına gelip giden müstakbel kaynanası nihayet aklındakini edip, nişanı yaptıklarında Kordon'da el ele gezmeye başlamışlar müstakbel eşiyile. Eşinin tayin hakkı geldikten bir sene sonra düğünlerini de yapmışlar. Ertesi yıl eşi tayinini memleketi Ankara'ya aldırması, ondan sonra da Ankaralı olmuş Nezihe teyze. Deniz kızı olmasına rağmen sevmiş Ankara'yı. İnsanın evi sevdiğinin yanadır derdi.

Eşinin zamansız vefatı sonrası kızıyla baş başa kalmış Nezihe teyze, ailesinin İzmir'e dönün ısrarlarına karşı gelmiş, Ankara'dan ayrılamamış. Eşinin kabrini bırakıp gidememiş. Ankara böyledir, alışkanlık olur ve kendisine alışan sakinini kolay kolay geri vermez.

Babası vefat ettiğinde yedi yaşındaymış Melahat abla. Okulun başladığı gün annesiyle gidebilmiş bu yüzden okuluna ama ilk ders günü bitince el ele babasının kabrine gitmişler. Ondan sonra da üniversite için şehir dışına gidene kadar her ay bir cumartesi annesi ile el ele tutuşup kabristanın yolunu tutmuşlar.

Melahat abla, babasının emekli maaşından artanla her ay yaptıkları çeyrek altınlar ve Nezihe teyzenin inci gibi işleyip satarak biriktirdiği iğne oylarının parası sayesinde üniversitede harçlık sıkıntısı çekmemiş. Kanaatkâr hayatları, Melahat abla öğretmen olunca biraz rahatlamış. Çalışmaya başladıktan sonra da birikim yapma konusundaki alışkanlıkları devam etmiş. Öğretmenliğinin beşinci yılında aldıkları arabadan üç ay sonra

ehliyet almış Melahat abla. Nezihe teyze Ulus hâline giderken hâlen toplu taşımayı kullansa da kabristan ziyaretlerine artık arabaları ile gider gelir olmuşlardı. Yağmurlu, karlı havalarda epey rahat ediyorlardı en azından.

Melahat abla edebiyat öğretmeni idi, uzun sohbetlerimizin konusu elbette kitaplar olurdu. Blokların arasındaki boşlukta çoluk çocuk şamatası akşamüzeri çekilirdi, o saatten sonra kapı önlerine atılan sandalyelerin tepesine tüneyen büyüklerin çay, kahve, muhabbet faslı başlardı. Gece geç vakitlere kadar, yaz havalarının serinliğinde tepede yıldızları seyrederek sohbet eder, daldan dala atlar, nihayet meseleyi kitaplara getirir bağlardık. Kütüphane alışkanlığım pek yoktu, onun sayesinde iflah olmaz bir kütüphane kurdu olmuştum. Cuma günleri öğleden sonra yürüyerek Kızılay'a inerdik. Yolu biraz uzatır, Beşevler tarafından Tandoğan'a, oradan Maltepe, Demirtepe ve nihayet Kızılay'a çıkardık. Adnan Ötüken İl Halk Kütüphanesi Cuma rutinlerimizin mekânıydı. Raflar arasında kaybolur, sonra kütüphanenin güzel bahçesinde buluşurduk. Kütüphaneden ödünç kitap alma alışkanlığım şimdi de en sevdiğim rutinlerimden.

Adnan Ötüken İl Halk Kütüphanesi bir derleme kütüphanesidir. Yayıncılık terimidir bu, basılan her eserden 6 adet derleme nüshası ayrılır. Bunlar belirli yerlere gider ve birer nüsha Milli Kütüphaneye, bir de derleme kütüphanelerine gönderilir. Yani basılan her kitap bu kütüphanelerin rafında olur.

İlk kitabım çıktıktan sonra kütüphane rafına konduğunda ilk ödünç alan da oydu. Yıllar sonra tekrar gittiğimde kitabın iç kapağındaki ödünç künyesinde birkaç tane daha ödünç mührü görünce çok şaşırılmışım, bana sadece tanıdık bildikler okuyor

gibi geliyordu kitaplarımı, başkalarının da dikkatini çektiğimi görünce mutlu olmuşum.

Nice sonra ikinci kitabım çıktığında yine gidip rafa baktım acaba ödünç alan olmuş mu diye. İkinci kitabımı kimse ödünç almamış. O gün aynı yolu gerisin geriye yalnız başıma yürüdüm.

Nezihe teyze artık yaşlanmıştı. Ocakta unutulmuş yemekler, açık bırakılan kapı, üzerinde unutulmuş anahtar gibi vakalar artmaya başlayınca Melahat abla meselenin ciddiyetini fark etmiş. Konuyu açınca bir psikiyatrist arkadaşımın randevu aldık. İkna etmek zor olsa da muayene için birlikte gittik. Psikiyatristin ilk sorularına iyi kötü makul cevaplar verdi, bugün Salı, kızımın adı Melahat, eşim vefat etti ve sâir, pek sıkıntılı bir durum yoktu. Sonra doktor boş bir kağıt verdi ve bu kağıda bir saat çizmesini ve saatin 11'i 10 geçeyi göstermesini istedi. Nezihe teyze biraz canı sıkılsa da aldı kağıdı önüne. Önce bir daire çizdi. Daire tam daire gibi değil de yumurta gibi, yukarısı ve aşağısı biraz bombeli oldu. Canı biraz daha sıkıldı. Sonra rakamları yazmaya başladı. En tepeye 1 yazdı, rakamları bitirdiğinde 12 rakamı 9'un olması gerektiği yerdeydi. Akrebi 11'i gösterecek şekilde çizdi. Yelkovanı çizemedi, yarım kaldı. Sonra da kalemi elinden bıraktı. Doktor arkadaşım durumu topladı, muayene bitti, eve geldik.

Nezihe teyzeye demans başlangıcı teşhisi konmuştu. İzmir'e geri dönmeye yıllarca direnmiş olsa da artık evde yalnız kalması sakıncalı bir durum ortaya çıkarmıştı, kızı işe gittiğinde evde kalabilecek durumda değildi, artık aileden başka birilerinin yardımına ihtiyaçları vardı. Melahat abla zamanı gelince İzmir'de bir okula aldırды tayinini. Eşinin tayini ile İzmir'den

Ankara'ya gelen Nezihe teyze, kızının tayini ile Ankara'dan İzmir'e geri dönecekti.

Bir yaz akşamı eşyalarını yükledikten sonra evin kapısını kilitlediler. Gece İzmir otobüsüne henüz vakit vardı. Son bir çay demledim, blokların avluya bakan tarafında muhabbetlerimizin artık son demiydi bu.

Nezihe teyzenin kolundaki saat zihnimde artık onun bir uyuymuş gibi yerleşmişti. O gün saat Melahat ablanın kolundaydı. Artık Nezihe teyzenin zamanı hesap etmesine hacet kalmamıştı.

O güz yan dairenin balkonundaki turşu kavanozları boş kaldı. Artık Nezihe teyze uzun vâdeli planlar yapmıyordu.